

NAŠE OBČESTVO

Ljubljana – Sv. Trojica
Leto XXXVI – 2/2018

»Maša naredi krščansko nedeljo«

Papež Frančišek se je v sredo, 13. decembra lani, vprašal: Zakaj naj grem v nedeljo k maši? Zaradi Jezusovega vstajenja in prihoda Svetega Duha na nedeljo je za kristjane nedelja Gospodov dan, »posvečen z evharističnim obhajanjem, živo navzočnostjo Gospoda med nami in za nas«, je poudaril papež. »Maša torej naredi krščansko nedeljo. Krščanska nedelja se vrti okoli maše. Kakšna je namreč nedelja za kristjana, če v njej manjka srečanje z Gospodom?«

Nekatere sekularizirane družbe so izgubile krščanski čut za nedeljo, osvetljeno z evharistijo, kar je papež označil za greh. Brez Kristusa smo obsojeni, da nam gospodarijo dnevna utrujenost, zaskrbljenosti in strah pred jutrišnjim dnem. »Nedeljsko srečanje z Gospodom pa nam daje moč, da danes živimo z zaupanjem in s pogumom ter gremo naprej z upanjem.«

Kaj torej lahko odgovorimo nekemu, ki nam pravi, da mu nedeljska maša nič ne pomeni, ker je pomembno dobro živeti in ljubiti bližnjega? Kakor je odgovoril papež Frančišek, je res, da se kvaliteta krščanskega življenja meri v zmoglosti ljubiti, kakor je rekel Jezus: »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen« (Jn 13,35). A kako lahko uresničujemo evangelij, ne da bi nedeljo za nedeljo jemali energijo iz neizčrpnega izvira evharistije?

»Mi kristjani potrebujemo udeležbo pri nedeljski maši, ker samo s Kristusovo milostjo, z njegovo živo navzočnostjo v nas in med nami lahko v praksi uresničujemo njegovo zapoved in smo tako njegove verodostojne priče.«

Novi koraki na poti k edinosti

Tudi letos smo se na pobudo predstavnikov naše župnije in Marijinega dela v molitveni osmini za edinost kristjanov zbrali v naši cerkvi in prisluhnili trem razmišljanjem. Naj nam obširni odlomki iz njihovih prispevkov pomagajo poglabljati zavest edinosti, ki že obstaja.

Stanislav Zore, ljubljanski nadškof in metropolit

V tednu molitve za edinost kristjanov smo se zbrali v župniji in cerkvi Svete Trojice, ki nam vsako leto ob tej priložnosti nudi gostoljubje. Mesto našega srečanja in naše skupne molitve za edinost kristjanov je naravnost milostno in nas lahko močno nagovarja v našem razmišljanju o vprašanju razdeljenosti in edinosti, kakor tudi v našem molitvenem in vsakršnem prizadevanju, da bi rasla edinost med vsemi, ki verujemo v Jezusovo ime, da bi v resnici postajali eno.

Rekel sem, da je Cerkev Svete Trojice milostno mesto za ekumensko srečanje in prizadevanje. Sveta Trojica je vir življenja. Iz nje je nastalo vse, kar je nastalega. Edinost treh oseb znotraj Svete Trojice ni enakost treh oseb. Oče ni Sin in Sin ni Oče; in Sveti Duh ni ne Sin in ne Oče. In vendar med njimi vlada tista edinost, ki prinaša življenje. Edinost znotraj Svete Trojice omogoča in uresničuje ljubezen, za katero sveti Pavel pravi, da je »vez popolnosti« (Kol 3,14).

Henri de Lubac v knjigi *Na poteh k Bogu* pravi: »Ko filozof in poduhovljen človek, primitiven ali civiliziran človek, najbolj oseben mislec in najponižnejši vernik, "prerok" in "mistik" rečejo besedo "Bog", se ne ujemajo le v besedi. Kadar je smer vsakega pravilna, pa naj bo njihova namera še tako omejena in ozka, se bodo resnično srečali ali pa bodo vsaj k srečanju težili – in se v tej težnji srečali –, čeprav je predmet, kakor si ga vsakdo od njih zamišlja, na videz drugačen« (Na poteh k Bogu, 138).

V našem ekumenskem prizadevanju smo, o tem sem prepričan, presegli skušnjavo, da bi edinost uresničevali preko enakosti. Takšno misel bi nam lahko vsilil samo nekdo, ki noče edinosti med kristjani in jih zato skuša potegniti v vrtnec prizadevanja, da bi drugi postali nam enaki. Zelo hitro se takšna misel spremeni v strup za resnično edinost, saj v njej ni prostora za ljubezen. Kjer pa ni ljubezni, tudi življenja ni in zavlada smrt.

Zato naj v tem večeru med nami na poseben način odmeva Jezusova beseda učencem: »Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj. Kakor sem vas jaz ljubil, se tudi vi ljubite med seboj« (Jn 13,34). Ta beseda je hkrati za vse nas spraševanje vesti: ali je med nami ljubezen? Če na vprašanje ne moremo odgovoriti pozitivno, se moramo vprašati: ali smo v resnici zazrti v Jezusa Kristusa, ali njegov evangelij dejansko prebiva v naših srcih, ali v resnici svojega Gospoda in Odrešenika ljubimo nad vse?

Letošnji teden molitve poteka pod geslom, vzetim iz 2 Mz 15,1–21: »Tvoja desnica, Gospod, je mogočna.« Na morski obali se Izraelci zahvaljujejo Bogu za rešitev pred preganjalci. Naj bo ta pesem tudi naš odgovor na spoznanje, da nas mogočna Gospodova desnica rešuje smrti, ki jo pomeni needinost med nami, kristjani, da jo bomo spoznali, in nas spremlja na poti v obljubljeni deželo, v stanje gledanja iz obličja v obličje, kjer bo naša ljubezen tako očiščena, da bomo v resnici živeli edinost.

Gospod, podpiraj našo molitev in naše prizadevanje za edinost med nami, da bo svet veroval. Amen.

Borislav Livopoljac, protojerej Srbske pravoslavne Cerkve

Koliko se danes, bratje in sestre, zanašamo in računamo na Gospodovo desnico ali pa se zanašamo na lastne moči brez Boga? Danes se v svetu laži, prevare, prešuštva, nasilja in egoističnih teženj zdi Cerkev-družina kot še edina neomadeževana beseda. Kristjani smo ena družina, zato menim, da je glavna duhovna nemoč našega časa laž in dvoličnost, ki postajata življenjski slog sodobnega človeka. Religija ne prevladuje več v človekovem življenju in ni več glavni imperativ njegovega vedênja. Pozabili smo, da je notranje življenje kristjanov nenehen boj z lastnimi grešnimi nagnjenji in navadami, odpor proti svetu, ki po besedah Pisma »tiči v zlu«. Ta boj je mučen za številne sodobne kristjane, zato njihova religioznost dobiva zunanje oblike in v njih otrpne-izgine.

Druga nemoč našega časa je izoliranost ljudi in njihova čustvena hladnost. V obdobju tehnologije je človeku vse manj potrebna pomoč sočloveka, vse manj

mu je mar zanjo ... Čustvena hladnost in odtujenost preraščata v moralno krizo, ki je veliko bolj nevarna od ekonomske ...

Na nas duhovnikih, vernikih, kristjanih je velika odgovornost, da bomo predvsem odprti in nenehno iščemo dobre načine pogovora ter dogovora s pripadniki drugih verskih skupnosti, posebej s tistimi, s katerimi nas povezuje življenje na istem kraju.

Na žalost tragičen rezultat našega stanja dobro ponazarjajo naslednje besede: »Imamo točno toliko vere, kolikor je je potrebno, da bi se ne sovražili, toda premalo, da bi drugi druge ljubili.«

Nismo krivi za takšno stanje, vendar smo vseeno odgovorni.

Nevarno je samo govoriti o drugem brez želje, da bi ga spoznali in se z njim pogovarjali. Če pogovor s tistimi, katerih verska prepričanja so drugačna od naših, razgllašamo za »izdajo svoje vere«, nesramno spregledujemo Kristusova evangeljska dejanja. Kristus je hodil po sinagogah, se pogovarjal z vsemi, ne da bi se "varoval" pred tujimi grehi, da bi na Golgoti sprejel v nebeško kraljestvo hudodelca, in ko se je v molitvi obrnil k Bogu Očetu: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo,« je pokazal, da tudi nje želi videti v kraljestvu.

Zato nas, dragi prijatelji, tudi ta večer, v tem prijetnem vzdušju molitve in srečanja, opogumljajo besede molitve iz Svetega pisma: »Tvoja desnica, Gospod, je mogočna,« ki so jo izbrali kristjani s Karibov in nas s tem spomnili na nujnost in možnost zaupanja v Božjo moč, silo in zmogljivost kot edino pravo, resnično, nehinavsko pomoč, na katero se lahko zmeraj zanesemo.

To skromno sporočilo bi rad končal z besedami srbskega patriarha Pavla blaženega spomina: »Človek ne more izbrati časa, v katerem se rodi in živi. Ni od njega odvisno ne katerim staršem ne v katerem narodu se rodi. Toda od njega je odvisno, kako bo ravnal v določenem trenutku: kot človek ali kot nečlovek, ne glede na to, v katerem narodu in od katerih staršev.«

Zati imejmo ljubezen med seboj, ker je ljubezen najvišja krepost. Vse, kar človek deli z drugimi, se zmanjšuje, razen ljubezni. Čim več jo dajete, tem več je imate.

Geza Filo, škof Evangeličanske Cerkve

Današnji svet je poln prevratov. Mnogi sodobni izzivi – na Karibih in vsepovsod po svetu – vnovič ogrožajo svobodo in dostojanstvo človeka, predvsem osebni grehi in grešne družbene strukture. Revščina, nasilje, krivice, odvisnost od mamil in pornografije ter trpljenje, žalost in strah, ki iz tega izhajajo – vse te izkušnje pohablajo človekovo dostojanstvo. V tem kritičnem trenutku zgodovine se pridružujem klicu papeža Frančiška in predsednika Svetovne luteranske zveze, nigerijskega nadškofa Pantija Filibusa Musa, ki sta se 7. decembra 2017 srečala v Vatikanu ...

Papež Frančišek in nadškof Panti Filibus Musa sta usmerila pogled v prihodnost in se spraševala, ali je skupno praznovanje obletnice reformacije vzbudilo novo upanje, še posebej, ali je prineslo upanje številnim družinam, ki jih povezuje veroizpoved in ki si sicer delijo vse v življenju, vendar ne kruha in vina ob Gospodovi mizi ... Rad bi poudaril nekaj njunih misli.

Papež Frančišek se je v pogovoru navezal na skupno obeleževanje reformacije z besedami: »Pomembno je bilo, da smo se najprej zbrali v molitvi, kajti dar edinosti med verniki ni sad človeških prizadevanj in ne temelji na njih, temveč se zgodi po Božji milosti. Le v molitvi lahko skrbimo drug za drugega. Molitev je pogonsko gorivo na našem potovanju k popolni edinosti ... nadalje pa so potrebni konkretni koraki in razširjene roke, da bi se približali Jezusu ... To pomeni, da se razdajamo v usmiljenosti do revnih in nemočnih ...«

Nadaljnje delo v okviru luteransko-katoliškega dialoga pa bo, po besedah nadškofa Filibusa, dodatno obogatila »ekumena, osredotočena na dušno pastirstvo«, ki jo bo zaznamovala »naša skupna poklicanost, da spremljamo vernike, prisluhnemo njihovim življenjskim zgodbam ter v molitvi najdemo odgovor, k čemu Bog kliče Cerkev; prav zato smo vsi skupaj deležni Božjih darov, s katerimi Bog daje moč svojemu ljudstvu ...« Ko molimo, drug drugega nenehno opazujemo s prave perspektive, torej s perspektive Boga, našega Očeta, katerega ljubeči pogled počiva na vsakem izmed nas, pri čemer Bog nima nobenih preferenc in med nami ne dela razlik. V duhu Jezusa, v katerem molimo, se zavedamo, da smo bratje in sestre. To mora biti vedno naše stališče. Od tod se lahko zazremo tudi v preteklost in se zahvalimo Bogu, da so nas boleče razlike, ki so nas dolgo časa ločevale in zaradi katerih smo zašli v spor, v zadnjih desetletjih popeljale na skupno potovanje, na pot ekumenizma,

ki ga je prebudil Sveti Duh ... S čistim spominom lahko zdaj z zaupanjem gledamo v prihodnost, ki je neobremenjena s preteklimi konflikti in predsodki, prihodnost, katere edini dolg je vzajemna ljubezen (prim. Rim 13,8), prihodnost, ki nas poziva, da prepoznamo darove, ki prihajajo iz različnih konfesionalnih tradicij in jih sprejmemo kot skupno dediščino. Ne glede na vsa nesoglasja, razlike in bolečine iz preteklosti pa se moramo zavedati sedanje, temeljne in trajne resničnosti našega krsta, zaradi katere smo postali Božji otroci ter drug drugemu bratje in sestre. Odslej ne bomo nikoli več dovolili, da bi bili nasprotniki ali tekmeči. Čeprav preteklosti ni mogoče spremeniti, nas prihodnost postavlja pred izziv: Nič več se ne smemo upirati temu, da bi iskali in gradili veliko skupnost v ljubezni do drugega in v veri.

Drage sestre in bratje v Kristusu, nad vsakega izmed vas iz srca kličem Gospodov blagoslov. Prosimo Svetega Duha, ki združuje, kar je razdeljeno, da med nas razdeli svoje darove modrosti, krotkosti in poguma. Hvala vam.

Sveta Angela 2018

*Ob godu svete Angele, ustanoviteljice uršulkink, ki je za sestre in za vse nas slovesni praznik, je večerno mašo, ki je bila tudi sklep češčnja, ob somaševanju gospoda Rojca daroval stolni kanonik **Anton Slabe**. Tudi njegove besede nam bodo lahko pomagale na naši duhovni poti.*

Častimo in slavimo Gospoda v najsvetejši skrivnosti njegove prisotnosti: v neizmerljivi veličini Boga in neskončni ponižnosti evharistije, v njegovi telesni prisotnosti v podobi posvečenega kruha. Tu le v veri čutimo njegovo prisotnost in odkrivamo vso moč njegove svetosti in vso ponižnost in velikodušnost njegove ljubezni. In nam je lepo v njegovi bližini.

Častimo in občudujemo pa ga tudi v besedi in življenju svete Angele, katere srce se je tako združilo z njegovim srcem, da moremo kljub zamegljenemu pogledu v njej razpoznavati poteze Jezusove osebnosti. V tem je bistvo svetništva – ugotovljiva in izrazita podobnost z Gospodom. Od tod poskušamo narediti še korak naprej in odkrivati vsaj kakšno potezo njegove prisotnosti v ljudeh, ki jim pravimo, da so naši bratje in sestre, in se z njimi srečujemo tu v cerkvi, doma in na domačem stopnišču in tudi na cesti.

(Tu so lepe misli o daritvi svete maše, katere sad je tudi Jezusova navzočnost v naših tabernakljih ...)

Danes smo pred osebnostjo sv. Angele Merici. V njej občudujemo mirno treznost, premišljeno odločnost in poglobljen pogled v človeka. Duhovnik, psiholog Trstenjak bi dejal: »Bila je človek v ravnotežju.« Našla je polno ravnovesje sredi časa, ki je bil v marsičem podoben današnjemu zmedenemu in negotovemu času. Našla je protiuteži vsemu, kar človeka prav lahko vrže iz ravnovesja, da postane negotov, nemiren, da je v strahu. Namesto tega pa ga uči umetne, navidezne samozavesti. Ob modernem napredku je nujen pogled v srca svetnikov.

Kot takrat je tudi danes čas občudovanja človeškega dela, zato imamo vedno več bolj nametanih podatkov in novic, dogodkov in mnenj, da nam postajajo breme in nam rojevajo nervoznost in odvisnost. Takrat je treba iti v samoto v pogovor z Bogom, da človek strese predenj vse to in odloži ter pusti za seboj vse tisto, kar ni potrebno, da bi nesel s seboj. Tako ohranja sposobnost trezne presoje in obenem premošča strah pred prihodnostjo.

Ob razuzdanosti, ki na veliko govori o svobodi, pa ne priznava osnovnih načel moralnosti, oziroma si jih sama določa, postavlja Božja modrost čistost vesti in spokornost, tudi zadoščevanje kot vajo, da se ne bi prepuščali izzivom vetra in valov, ampak krmarili čoln življenja proti cilju – domov – v resnični svobodi.

Njen čas je občudoval spretnost človeške misli in bogato izraznost umetnosti, ona pa je to le cenila, kajti poznala je osrečujoče bogastvo razsvetljenja in spoznanja celo iz mističnih srečanj z Gospodom.

Ob preizkušnjah, v trpljenju in smrti – tudi v srečanju z grehom, lastnim in tujim, to človeka zlahka potre – je Angela odkrila rešitev in tolažbo v pogledu v večnost nebes. In ravno to je ena od vrhunskih potez kristjanove poklicanosti, da vse zemlejsko vrednoti in tehta v tej luči – v luči večnosti. Tega se učimo ob Učitelju in to je bila pot in šola tudi sv. Angele.

Ni zavračala, ne prezirala, ne zametavala darov in pridobitev svojega časa, ne kulture ne izrazne umetnosti, ampak se je ob Gospodu naučila vse presojati in dopolnjevati z modrostjo Boga in tako dajati vsemu novo življenjsko vrednost s posvečevanjem. Zato je bil tak mir v njeni duši. Božja milost v njeni duši ni bila prazna. Ob vseh sposobnostih, ki jih ji je Bog podaril in jih je sama razvijala, pozablja nase, da bi drugim koristilo, kar nosi v sebi. Ve, da ji je Gospod vse to zaupal: znanje, modrost, vzgojni vpliv in duhovno moč, svetost. Ne v njenih talentih, v tej njeni drži je njena veličina pred Bogom.

Posebej proti koncu poti se človek začne spraševati, ali sta moje življenje in delo koga res obogatili, ali je kdo ob meni in zaradi mene postal boljši in srečnejši. Saj vem, da je to skušnjava, da bi meril svojo vrednost, zato se v tem učim zaupanja Bogu tudi tako, da njemu izročam vse, kar doživljam in kar delam, kar grešim in kar si želim.

Zato zaželimo sebi in drug drugemu, da bi vsakič s tega kraja Jezusove daritve odhajali z nekaj več te moči milosti in Božjega miru, da ne bi bil tisti: »Pojdite v miru,« samo beseda za konec daritve, ampak duh, ki bo označeval in posvečeval našo pot.

Koledar za februar 2018

31. 1. *sreda*, ob 19.00 **seja župnijskega sveta**;
2. 2. *prvi petek*, praznik Jezusovo darovanje, svečnica, blagoslov sveč; pri obeh mašah **nabirka za razsvetljavo**;
3. 2. *sobota*, pri maši **blagoslov sv. Blaža**;
- od 9.00 do 13.00 **srečanje članov ŽPS** v Škofovih zavodih;
9. in 10. 2. *petek in sobota*, ob 9.00 **informativna dneva** za osmošolce in devetošolce v Škofovih zavodih in drugih srednjih šolah ter na Teološki fakulteti;
11. 2. *nedelja*, god lurške Matere Božje, **svetovni dan bolnikov**;
14. 2. *sreda*, **pepelnica**, začetek postnega časa;
16. 2. *petek*, prvo **postno srečanje**: maša in križev pot z diapozitivi, prvič ga móli župnijski svet;
18. 2. *tretja nedelja*, ob 14.15 **binkoštna dvorana**;
21. 2. *sreda*, ob 19.30 **peti koncert Sakralnega abonmaja**: Godalni kvartet Bêlebend bo izvedel J. Haydna Sedem poslednjih besed Kristusa na križu;
- 18.–24. marec, **radijski misijon** na Radiu Ognjišče;
14. 4. *sobota*, pri sv. Jožefu prvo **vseslovensko srečanje mož**.

Postna postava za leto 2018

Postni čas, ki se začne s pepelnično sredo, nas vsako leto pripravlja na veliko noč. Naj bo to res čas milosti, duhovne poglobitve in dobrih del, ki jih bomo darovali za potrebe Cerkve in vsega sveta.

Cerkev za postni čas določa tudi posebne oblike spokornosti. **Strogi post** je na pepelnično sredo (letos 14. februarja) in na veliki petek (letos 30. marca). Ta dva dneva se le enkrat na dan do sitega najemo in se zdržimo mesnih jedi. Strogi post veže od izpolnjenega 18. leta do začetka 60. leta.

Samo zdržek od mesnih jedi je na vse petke v letu. Zunaj postnega časa smemo zdržek od mesnih jedi zamenjati s kakim drugim dobrim delom pokore ali ljubezni do bližnjega (za duhovnike, redovnike in redovnice ta olajšava ne velja). Zdržek od mesnih jedi veže vernike od izpolnjenega 14. leta.

Kadar je na petek praznik (cerkveni ali državni) ali kakšna slovesnost v družini (poroka, pogreb ...), post in zdržek odpadeta.

Svete maše: delavnik 18.00, nedelja 9.00, 10.30 in 18.00.

Pisarna: ponedeljek, torek, četrtek in petek 10.00–11.00, petek 16.00–17.00.

Župnijska karitas: torek 16.30–17.30, pogovor o težavah: ponedeljek 10.30.

NAŠE OBČESTVO – izdaja župnija Ljubljana - Sv. Trojica, Slovenska cesta 21, 1000 Ljubljana. Odgovarja Dragan Adam, župnik; e-pošta: dragan.adam@rkc.si; zupnija.lj-sv.trojica@rkc.si; spletna stran: <http://zupnija-lj-sv-trojica.rkc.si/>.

TRR: Nova KBM 0430 2000 3307 296, župnijski telefon: 01/252 48 64.